

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 70

10 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 17.7
ĐẾN 23.7.1969

CHỦ TIỆM : MINH VÔ

ĐẦU BÉP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 - 93.801

Wason # 70
DSS31 Jul. 17, 69
C74++

Lại vác chiếu hầu tòa

bài của PHONG NGỬA
(Giáo sư chơi đẽ)

19-7-69, chí sĩ Minh Vô chủ tịch Hội Đười Ươi, chủ nhiệm tuần báo Con Ong lại vác chiếu hầu tòa.

Lần trước, chí sĩ bị ông nghị sĩ Hoàng kim Quy lôi ra tòa về vụ cái phiếm luận ông ấy lấy vợ bé khi mở vợ lớn chưa xanh cỏ. Lần này, chí sĩ bị ông cựu Bộ trưởng Võ Long Triều lôi ra tòa về cái vụ «điêm» một bài báo viết về ông Triều đăng trên nhật báo Thời Thể Nói là đọc báo thì đúng hơn. Bởi vì, khi đăng lại 1 bài báo đã đăng. Con Ong không dám có lời bình. Nhưng ông Võ Long Triều đã không kiện

Thời Thể mà lại kiện Con Ong. Tôi là người dốt luật, tự hỏi có cái luật nào bỏ tù 1 tờ báo đăng lại bài của báo khác? Có cái luật nào không kiện kẻ chủ mưu mà chỉ thộp cổ kẻ nhắc lại việc làm của kẻ chủ mưu? Đồng lõa chăng? Cũng được đi, khổ nỗi kẻ chủ mưu đâu có tại đào, đâu đã chết. Mà có kiện nó.

Tuy nhiên, được nghị sĩ, bộ trưởng đưa ra tòa là hãnh diện rồi. Điều đáng nói ở

đây, hôm nay, là nói về cái bài của nguyên chủ bút Thương Sinh, nhan đề Ngộ Nhận. Ông Thương Sinh đã viết bài Ngộ Nhận định đăng trên nhật báo Công Luận. Rồi lại cho đăng ở Con Ong. Bài đang sắp chữ. Con Ong nhận được trát tòa. Tòa soạn quyết định không bỏ bài của Thương Sinh. Vì đó là tiếng nói của lương tâm 1 người cầm bút. Hãy nói lên tiếng nói thật của lòng mình dù mang tiếng hèn hay mang tiếng sợ hãi. Nhất định không

bỏ bài Ngộ Nhận. Và dù bị ông Võ Long Triều kiện, bị thua kiện, vẫn tin rằng con người thật của ông Võ Long Triều thể hiện trong bức thư ngỏ gửi linh mục Trần Du. Đăng bài của Thương Sinh không phải để van nài ông Võ Long Triều bãi nại.

Nhất định thế. Và trong tình thần ấy, chí sĩ Minh Vô vác chiếu hầu tòa.

PHONG NGỬA

ngộ nhận

Hai nhật báo Saigon đang chửi nhau (1). Tôi nói ừi nhau vì cả hai đều dùng những danh từ mất vệ sinh chuẩn báo Con Ong tôi làm chủ bút nổi tiếng nhà viết Tc, viết bậy. Tôi cũng đã là đũa viết tục, viết tục hơn tụi hết. Nhật báo Sống thuở còn sống vang danh bởi lối viết tàn nhẫn, thô tục của ATV, Sống sượng, Thơ l hoa. Nhưng sự thô tục của Sống của Con Ong nó còn cam chấp nhận được. Bởi nó có chất ngông. Chữ cái sự mất vệ sinh của hai nhật báo, một do vị linh mục chủ trương, một do vị dân biểu điều khiển thì khó nuốt quá. Tôi đã từng đã kích nhiều nhân vật thậm tệ. Tôi có hồi tưởng. Hình như, chưa lần nào tôi bảo vợ ai làm đi, mẹ ai ngủ với ngoại nhân. Báo của vị linh mục thì đã chửi thiên hạ như vậy. Tôi đã thề với vợ con tôi, bỏ nghề viết bậy, viết bậy rất dễ bị ngộ nhận là "đánh thuê, chửi mướn". Bây giờ, tôi đành làm thứ thợ viết hèn mọn, không thích đụng chạm đồng nghiệp và chẳng muốn đồng nghiệp đụng chạm mình. Tôi đang học cách sửa mình của ông Trình Tử. Đề không còn đụng chạm tới bất cứ ai. Tôi chưa thấm mệt. Nhưng cái thời lố lăng, cái thời nong nòi, cái thời huyên hoang của thứ gà vờ chớm cựa, cái thời dễ bốc đồng dễ bị lợi dụng, xúi dại đã chấm dứt. Lúc này là lúc đặt ngòi bút phải nghĩ đến thiên chức và lương tâm. Một bài báo về tôi và viết ra, có thể làm cả một gia đình đau khổ, tan nát tiêu tan danh dự. Dù được nghỉ lại bằng sám hối, bằng thanh minh.

Một đạo, vì nghe 1 vị linh mục chủ nhiệm, tôi đã hết đời mặc sát thái độ xa rời cuộc chiến đấu chống Cộng của giáo sư Nguyễn văn Trung. Anh Trung không có phần ứng, Anh ấy hiểu tôi còn trẻ, nong nòi, để ra lời khích bác và ngộ nhận. Tôi vẫn biết ơn sự khoan hồng với tuổi trẻ của anh Nguyễn văn Trung. Sự ngộ nhận, rất may, chỉ xảy tới một hai người, Tôi đã nghe rồi thật kỹ nhật báo của vị dân biểu từ ngày nhật báo này chế ra danh từ ruồi tái béo. Thú thật tôi đã cười. Bởi vì, nếu tôi bị liệt vào lũ ruồi tái béo di cư, tôi cũng cóc cần. Đã có một người con gái miền Nam yêu tôi, lấy tôi. Đó là vợ tôi, Song tôi đã không thể cười thêm khi tác giả viết những bài chửi ruồi tái béo kêu đích danh tôi mà xuyên tạc. Rằng tôi viết báo trước họng súng lục đe dọa! Rồi tôi tưởng ông tác giả đó đã từng là một ủy viên trong một các chiến tranh của tướng Kỳ. Tôi chưa từng gặp ông Ủy viên nhưng đã nghe tiếng ông ở chương trình phát triển quận tám.

Nguyễn văn Minh tự Minh Võ, tự Minh Xếp Xóm Mới, tự ruồi tái béo, hồi đó là phái viên nhật báo Xây Dựng. Hắn và tôi đã chửi nhau trên chiếc Vespa, sang quận 8 để làm 1 phát phóng sự. Và chúng tôi đã viết loạt bài nhan đề "Trí thức trẻ vét mương quận tám". Vừa đăng bài đầu tiên trên Sống thì chủ nhiệm báo thôi đi. Bèn thôi. Nhưng cảm tình đối với nhóm trí thức trẻ trong chương trình phát triển quận tám vẫn nồng nàn. Sau này, khi làm chủ bút tuần báo Chí Trai (Bộ Thanh Niên và Thề Thao thời Ủy viên Nguyễn tấn Hồng), tôi còn nhắc đến những người trí thức vét mương quận tám. Trong số những người vét mương, sau này đã trở thành Ủy viên của nội các chiến tranh.

Sự ngộ nhận bắt đầu xảy ra khi nhật báo của vị dân biểu mở 1 mục mới, Mục này đã kích những người thân cận của tướng Kỳ thậm tệ. Rồi đã kích tướng Kỳ. Cũng không sao cả. Nhưng mà đã kích vợ tướng Kỳ bằng ngôn ngữ cụ ly thì, tự nhiên, kẻ bị tướng Kỳ ghét nhất (hành điện lăm) là tôi, đâm ra bất bình. (Tướng Kỳ đã đóng cửa Tin Báo vì tôi trót dại... hài hước câu chuyện đi tặc xỉ của vợ ông, ông đóng cửa Tin báo, bảo chúng tôi là bọn côn đồ và đòi đánh nhau tay đôi với tôi!) Tất cả anh em tôi đều muốn biết tác giả những mẩu "pô tanh" đã tướng Kỳ và vợ ông là ai. Thì thấy trên Công Luận, ông Phó Thường Dân đời nói chuyện thẳng với ông Võ Long Triều. Tức nhiên chúng tôi có quyền nghĩ ông Võ Long Triều đã biểu diễn những màn thiếu ngoạn mục dưới một bút hiệu. Cũng từ bút hiệu ấy, danh từ bần thi ruồi tái béo tung ra, nhằm rủa nguyền những người di cư. Bút hiệu ấy ngờ ngáo khi liệt tôi vào hạng đàn em tướng Kỳ! Tôi nói thật tôi chưa có đàn anh và cóc thằng nào có thể là đàn anh của tôi. Cái sự tôi đi viết cho báo anh này, anh nọ chỉ là để kiếm bạc nuôi con. Khi đã chửi nhau, người ta có quyền tìm cái bần nhất của địch thủ mà chửi. Cái bần nhất của ông Võ Long Triều là lợi dụng cơ hội xuôn

đốc của trí kỷ mình để hạ nhục, bôi bôn. Dù cho ông Triều không hèn hạ, xin xô chức Ủy viên. Cái sự ông lọt vào mắt xanh của tướng Kỳ, được mời mọc làm Ủy viên, tôi tưởng, sau này có bỏ tướng Kỳ, có chống tướng Kỳ, ông cũng chẳng nề chửi tướng Kỳ và vợ ông ta dưới một bút hiệu.

Trước khi viết một bài (gồm hai mẩu) đã kích "cựu Võ thượng thư", tôi nhớ, đã gọi giầy nói cho 1 vị linh mục hàng quý mến ông Triều vào hồi 9 giờ đêm, phân nân thái độ của ông Triều. Vị linh mục bảo "Nó không biết viết báo đâu." Rồi lát sau gọi lại cho tôi "Có lẽ nó viết đây." Tôi đâm ra tin và đã đập ông Võ Long Triều trên một nhật báo.

Bài báo của tôi được, vị linh mục cải chính như 1 cái tát này đom đóm mắt Tôi cay vị linh mục từ hôm đó, Thề sẽ không tin, không nghe cố đạo. Bởi vì, xét lại chuyện cũ, tôi chính tôi mới với lẽ chính vị cố đạo chủ nhiệm này đã xúi tôi chửi vị cố đạo chủ nhiệm kia. Cái chuyện mất chức tổng thư ký C.D.C.G ấy mà. Nhớ chưa? Sự ngộ nhận kéo dài (thời gian này, bút hiệu nọ phăng phăng chửi Ruồi tái béo) mãi cho tới hôm tôi được đọc một bức thư của ông Võ Long Triều gửi cha Trần Du đăng trên nhật báo Thời đại Mới.

Con người của ông Võ long Triều, con người thật — tôi muốn tía thế — đã hiện rõ trên những giọng chữ của ông. Ông không thể là cái bút hiệu nọ. Ông thâm trầm, bình tĩnh và có học lắm. Người ta đã hiểu lầm ông. Xuống tay quá nặng nề. Ông Võ long Triều đã biết xử sự theo tinh thần phúc âm. Ông nhìn nỗi oan ức. Ông xứng đáng là người công giáo. Chúa sẽ che chở ông, rửa sạch vết bần mà người đời vấy lên mình mình mây ông. Ông sẽ về nước thiên đàng để ông cố đạo Trần Du xuống địa ngục. Tôi chỉ trách ông vì quá kiêu ngạo tự phụ đã không viết cho những người đã kích ông một bức thư tương tự ngay từ đầu. Họ vô liêm sỉ hơn cha Trần Du chẳng? Không, ông đã làm, ông Võ long Triều ạ! Tuần báo Con Ong chưa chửi ông ông đến mặt như cha Trần Du đã chửi ông đâu.

Khi Chúa của ông dạy: "Kẻ nào tát má bên trái của con, con hãy chìa má bên phải cho nó tát thêm". Chúa của ông quên rằng nhớ chìa má phải, đưa tát nó tát nặng tay, con ngòm củ tỏi, nó sẽ vào tù và ăn hận suốt đời về tội sát nhân. Sự chịu tát của ông nếu không làm ai hối hận — ngay cả cố đạo Trần Du — thì nó đã làm tôi hối hận. Tôi chưa đã kích lăm 1 ai, Vậy mà tôi đã đã kích lăm ông. Tôi không sợ ông, Cũng không sợ ai. Người cầm bút chân chính không sợ ai, không sợ gì ngoài nỗi sợ phải viết sự thật của lòng mình, Tôi không sợ viết sự thật của lòng tôi. Dầu ông ngoạn mắt—tôi không tin một con chiến xứng đáng của chúa như ông lại có thể ngoạn mắt tôi vẫn nói lên một lời chân thành nhất để khỏi thẹn với con cái tôi sau này.

—Thưa ông Võ Long Triều, tôi xin lỗi ông.

THƯƠNG-SINH

(10-7-69)

(1) Khi tôi viết xong bài này, hai nhật báo nọ đã tự ý thôi không chửi nhau nữa.

LỚP TOÁN LÝ HÓA
HUỲNH-NGỌC-TIẾU
15-7-69 TỔNG KHAI GIẢNG CÁC LỚP HỀ
Thất - Lục - Ngũ - Tứ - Tam AB - Nhị AB

GHI TÊN TẠI:

25 Ngô tùng Châu - Gia Định (Trường Tân Khoa)
196, Trần quang Khải (Trường Tân Thạnh)
631, Trần quốc Toàn (trường Quốc Toàn)
268/1, Lý Thái Tò (trước trại tiếp cư Pétruský)

đốt đèn coi ngựa

Hồng Diệm Đa Dâm Thủy
Mi Trường hậu tổ Mao
Tế Yêu Chân Cự Huyệ
Trường túc bất Chi Lao
Cò Thi

Đáng nhẽ, bầy ngựa này được gởi đi chạy những độ lớn từ khuya. Nhưng, ngặt một nỗi chỉ sĩ Minh Võ, vốn tính ngựa. Nên rất thận trọng về ngựa. Người đã dày dạn tôi chăm sóc bầy ngựa này thật kỹ lưỡng. Mỗi ngày, phải tắm ngựa, chải lông ngựa. Xỉa rãnh cho ngựa coi chân rửa móng ngựa (Đặc biệt. Ngựa của chỉ sĩ được bôi tất nylon vì người sợ ngựa thối móng) ngoài dịch vụ ấy ra, tôi còn phải cho Ngựa uống, Ngựa ăn, Ngựa ngủ và dẫn Ngựa đi dạo hoặc đi chơi (cắm cưỡi)

Vấn đề uống của Ngựa thì quả là khó. Vì thận trọng và quá yêu Ngựa nên Chỉ sĩ cho Ngựa uống sữa. Giá lúc sữa khó mua như bây giờ—Chỉ sĩ cũng lặn lội đi mua sữa chợ đen cho Ngựa, có ngày mua không ra sữa — Chỉ Sĩ bắt tôi phải đi xin sữa của cố đạo Cọp Trời dạo khi phải xin cả sữa của cha Du để cho Ngựa "uống" qua ngày.

Tóm lại, tôi vất vả trăm chiều với bầy ngựa này từ nhiều năm nay — Bây giờ, Ngựa đã lớn khôn, con nào con nấy đều cao giò, ngực to, dít nở.

Chỉ sĩ lấy làm thích thú vén môi cười tở tở 3 tiếng rồi khóc 3 tiếng Thấy lạ, kẻ hèn này hỏi:

— Thưa có lẽ chỉ sĩ phải gió a — ở đây em còn ít thuốc cầm ngựa — chỉ sĩ dùng tạm nhé.

Chỉ sĩ lấy lại vẻ mặt nghiêm túc rồi nói:

— Ta không bao giờ đau yếu — Sở dĩ, ta cười là cười sung sướng khi thấy bầy Ngựa Cái này đã thạo vòng đua — Nhưng ta lại khóc khi nghĩ đến câu "vô cầu môn đấm". Vì ở cái cõi đời ô trọc này đang có nhiều hầm chông bẫy mìn... Nhưng với chủ trương mới, ta nhất định lập toán xung kích mới Mi hây Chiêu hồi hết bầy ong thầy ong thợ về, ta thối không châm chích ai sốt cả, mệt mỏi lắm rồi.

— Thế bây giờ mình đầu hàng thật rồi sao.

— Ô hay, sao lại phải đầu hàng tham những thối nát — thật là mi ngu như ngựa — Mi hây trống bao tử lên mà nghe:

— Trong trời đất luật tạo hóa rành rành, trên rừng thì có cây. Trên núi thì có đá trên trời có nước có mây xanh, mây đỏ, mây vàng. Nắng thì sáng, mưa thì ẩm ướt đầm dề tức là đêm sáng ngày tối há chẳng là trái luật trời đất hay sao.

— Thưa chỉ Sĩ, kẻ hèn này chỉ là một tên giữ ngựa nên dốt nho. Chỉ sĩ hôm nay xô Nho nhiều như đàn bà để Trúng, vậy làm sao tôi hiểu nổi luận thuyết về Trời Đất của Chỉ sĩ.

Chỉ sĩ nổi nóng.

— Đến ngay như những bậc "vĩ nhân" chữ nghĩa đầy mình như Ngoại trưởng Trần Chánh

Thành, như Âu Tông Trưởng Kinh Tế như các Tiễn Sinh, Công Chánh, Giáo Dục, Y Tế, Vệ Sinh...v.v Như 60 chục Bộ Lão Điện Diên Hồng, như 123 vị Dân Biểu của nhà Hát Tây còn chưa hiểu nổi ta thì cái mặt chần Ngựa của mi, làm sao khá hơn được!

Sau cú chửi mày, mặt tôi xây xam, trời đất cuồn quay, óc tôi nó mới vỡ ra — Tôi vui sướng thét lên:

Thả Ngựa cho Đá chơi,

Chỉ Sĩ lại vén môi cười — nụ cười làm rung chuyển chướng Ngựa — Ngựa nổi hứng cũng hí vang và đá rầm rầm vào then ngang tạo thành một bản nhạc xuất Ngựa hùng mạnh — Bản nhạc này chỉ có nhà Đại Nhạc Sĩ Nguyễn hữu Thiết hoặc Hoàng

thi Thơ mới soạn nổi hòa âm.

Bỗng đứng một con ngựa nhảy vọt chạy — Chỉ Sĩ thét lên:

— Nó, đúng rồi, nó là con CHÂM VÀNG, ngựa đầu đàn — chạy theo mau vô nó về cho ta... Tôi rét con Châm Vàng này nhất, nhưng trước lệnh của Chỉ sĩ, tôi hùng hục chạy theo — Con Châm Vàng vốn giòng Ngựa Làng Mỏ thuộc xứ Hà Đông nên nó "Giào Quyết" một cách ngu dần nó không thêm chạy nữa — nó dừng lại, đứng "tè" hiên ngang — Bỏ khi, nó tè lâu thế — chắc là nó đã "nhịn" lâu ngày rồi... thôi cứ thông thả đi đầu mà vùi. — Nghĩ vậy, tôi cứ Tà Tà, cứ Từ Từ, cứ Từ Từ mí nó. Cho nó "Tè" xong nó sượng, nó ngẩn, ngo, ngo ngẩn là mình cứ việc quăng giầy trối lại mang về... nộ trình chỉ sĩ.

Tôi bước từng bước tới gần con châm vàng phủ dụ con châm vàng bèn cắt tiếng hí, chân trước đập đập ra cái chiều ngoan ngoan... Tôi bình tĩnh bước tới nắm lấy đuôi. Nó để cho tôi ăn măm rồi thỉnh lĩnh nhắc bằng hai chân sau đá trúng tim tôi một phát đau điếng. Giữa lúc đó chỉ sĩ cũng ục ịch chạy tới. Người cúi xuống đỡ tôi dậy với vẻ mặt của người bị ngựa đá. Rồi nhào người nhặt quả tim tôi nhét vội vào lòng ngựa như cũ, Miệng thì đồ dành an ủi

giao chi' for Rent

PHÓNG SỰ NHAM NHỔ CHÓNG ĐÁI ĐƯỜNG

LỜI RAO : Bất cứ ai cần NGỰA đê ĐÁ CHƠI, THỔ XE, ĐUA hoặc CUỐI TÌM CÔNG DANH TIỀN BẠC — Xin gởi thư về Tòa soạn CON ONG (kèm theo ngân phiếu 500 ngàn — Rủi còn nghèo nhé đê : Xin miễn phí. Ngoài bì thư đê tên :

TRẦN BẠCH ĐÌNH

— Tim mày là tim. Đê-ca-pô-táp* đừng có lo—thời phải dặt đi vào thà con Kiều Nữ ra cho tao.

Tôi gã! gáy lặc dẫu ngao ngán đáp:

— Em cũng ngán con Kiều Nữ ngang con Châm vàng này—xin chí sĩ thà giùm chí sĩ nời con thịnh nộ:

— Mày là kẻ giữ ngựa mà lại sợ ngựa là thế nào, mày có vào thà hay không thì bảo. Đê con lừa, muốn con Kiều Nữ không đá thì lấy kính dâm đeo đó.

— Tại sao phải đeo kính dâm ạ !

— Ô hay cái thằng này, sao chầy ngựa mà ngu hơn ngựa. Thế cái kính dâm nhà chùa ban lộc cho mày đâu ?

— Dạ bị vỡ hôm đi mua sữa và đường chợ đến rồi ạ.

— Vậy phải đi mượn cái khác.

— Dạ, chí sĩ cho tiền xe.

— Xe mày đâu.

— Dạ, xê em bị lọt ổ phục kích của ông Công chánh từ chiều qua rồi ạ.

— Tại sao vậy.

— Dạ tại trời mưa — em đi trên đường cái quan mà cứ tưởng rằng mình đang dự thi trượt nước trên sông Đổng Nai.. May quá, lúc lọt ổ gà do ông Công chánh bắt Người em nhẹ, và lại cũng nhờ biết bơi nên đã nời ngay

trên mặt nước, Thôi đê tôi ra đón xe đò Bửu Hiệp xin quá giang như thế có lẽ tiện hơn.

Chí sĩ gật gù khen tôi có sáng kiến và cười rú lên sang sảng như tiếng chuông chùa. Con Kiều Nữ tưởng tiếng « Mẹ » gọi — liền cất cổ hí vang. Con Châm vàng nghe tiếng con Kiều Nữ hí — liền dừng bước hí lại — (vốn hai con này không ưa nhau) cặp giò dài hơn Châm vàng nên Kiều Nữ khỏi cần nhảy chỉ cần bước nhẹ là đã ra khỏi chuồng.

Kiều Nữ thùng thình từng bước, tiến gần lại con Châm vàng. Con Châm vàng quều quều chân trước khiêu khích...

con Kiều Nữ tỏ vẻ khinh địch ra mặt. Nó khinh khinh quay dít đá gió khơi khơi coi cuộc đời như không ai bằng.. Thầy mình.

Giữa lúc đó, các cái bang ôm ngất ngưỡng trái tim Tuyệt phích ồn ào kéo dờ, theo sau có bọn Hề của các tờ nhật trình nổi tiếng, trợ chiến bằng lời bình của Mao Tôn Cương một cách nhiệt tình ái mộ.

Con Châm vàng thấy đông đông liền cất mồm hí. Rồi khoan khoái đi rung rinh cả hai cái cục thịt mông theo điệu hát « Gạo Trắng Tráng Thanh » của Đại nhạc sĩ Nguyễn hữu Thiết. Con Kiều nữ lạnh lẽo khôn ngoan hơn, liền cất tiếng hí giống hét giọng cười của « Gái già điên » của « Rượu đào ai say » (là hai kịch phẩm khét lệt mùi phân ngựa... khiến những người làm văn hóa tò tình trong một đêm rồi từ.

Phải bỏ nghề viết kịch làm thơ đi du ca đê tở cái cốt cách trang nhã của bộ mặt mang nhiều dấu vết dàu mỡ lịch sử)

Con Kiều nữ hí liên tu kỳ trận một hồi bọt mép trắng xóa xùi ra — Kiều Mỗ công bèn vỗ dít đánh đét một cái rồi có lời bình:

— Hồng rồi, con ranh này nó đang chửi ngưởi tôi đang yêu, đang quý, đang muốn ăn muốn bồng.

Kêu ông Đạo sĩ hỏi móc :

— Hồng là hồng thế nào.

Kiều Mỗ Công ngao ngán chép miệng.

— Con Kiều Nữ nó chê em gái tôi phần sơn hàng hàng lớp lớp như bức tường quét vôi...

Thiết Bản Đại Thánh bèn có lời bàn của Mao Tôn Cương :

— Theo sự nhận định của Thiết mỗ thì chính con Châm Vàng nó chửi con Kiều Nữ mới nặng, nê nhẹ. quí hữu coi, cái chân sau nó đập tía lia như thế kia là ý nó muốn chửi con Kiều Nữ hở hang dâm dăng muốn hiếp cả kẻ tu hành.

Tiến sĩ giã một kẻ tuyệt phích ngang tàng lên tiếng :

— Đê này tôi cá 300.

Chí Sĩ Minh Vô hiên ngang tăng giá đê giữ giá trị cho Ngựa nhà :

— Ba là Ba Thế dếch nào — Ngựa nời đá hay đê mê thế xác. Tôi đi chân 3 bó. Hăng Rét quất to tăng giá

— Tao chịu 10 bó — Bể đũa nào lên nữa. Hách ra phết gát gù điếm đạm :

— Ô kê ! Tụi bay chọn Ngựa đi...

(Kỳ sau tiếp)

trong họ ngoài làng

(Mở này cả tiếng lại dài hơi
Mấn cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyển động khắp đôi nơi)
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

TUỔI NGỌC CHÀO ĐỜI

Ngày mai, 18-7-69, TUỔI NGỌC, tuần báo của thương yêu do DUYÊN ANH chủ trương, ra mắt bạn đọc. Cùng với những nhà văn danh tiếng nhất hôm nay bằng lòng trở về quê hương hồn nhiên không thủ đoạn không hận thù mà chỉ có tình yêu thơ mộng, tuổi hồng ngát thơm chim ca bướm lượn như MAI THẢO, NHẬT TIẾN, NGUYỄN ĐÌNH TOÀN, ĐOÀN QUỐC SĨ, MINH ĐĂNG KHÁNH, CAO THỂ DUNG, DƯƠNG HÙNG CƯỜNG, THANH NAM, THANH TÂM TUYẾN HOÀNG ANH TUẤN, HOÀNG, HẢI THỦY vân vân, tác giả «Thăng Vũ» sẽ gởi tới bạn đọc xa gần của Con Ong số Lên Một Tuổi Ngọc đánh dấu một bàng hoàng trong nghề xuất bản tuần báo ở VN. Cầm Tuổi ngọc trên tay, bạn không thấy xấu hổ. Bạn sẽ mê tít, đọc quên ăn, quên đưa cho con em bạn. Cả gia đình bạn sẽ khoái TUỔI NGỌC. Vì Tuổi Ngọc đê đọc một tuần, một năm, một đời người. Bìa ốp xét bốn màu rất

nghệ thuật. Ba mươi sáu trang báo ấn loát tối tân nhất VN, không một lỗi chính tả. Ba mươi sáu trang báo chuyên chở những ngoại ca Tình Yêu, Tuổi Thơ và Quê Hương:

1/ LÊN MƯỜI: Truyện ngắn đằm thắm nhất của Mai Thảo. Truyện viết về mối tình thơ ngây mà đời người chỉ có một lần. Ấy là lần ta lên mười

2/ GIỜ RA CHƠI: Truyện dài của Nguyễn đình Toàn. Sau những ngày tháng mệt mỏi, tác giả «Chị em Hải» trở về với hồn nhiên của nữ sinh Trưng học. Truyện rực rỡ như những trái mơ vàng óng dưới ánh mặt trời

3/ QUÊ NHÀ YÊU DẤU: Chưa bao giờ Nhật Tiến viết chân thành như lần viết Quê Nhà Yêu Dấu ở Tuổi Ngọc. Tác giả «Thềm Hoang» giải thưởng văn chương toàn quốc sẽ làm bạn đọc say mê, ngây ngất với lối viết chân thành, giản dị.

4/ LỬA TUỔI THÍCH Ô MAI : Một truyện dài đọc cái tit thôi đã thêm ăn ở mai rồi.

5) NGÀY XUA CÒN BÉ : Hoàn cảnh Hải Thủy ghi lại một kỷ niệm tha thiết của ngày xưa.

Và những truyện của Duyên Anh, thơ văn của bạn Ngọc, những bài nhìn xa trông rộng của Đoàn quốc Sĩ, Nguyễn mạnh Côn. Đức Văn kể chuyện thần tiên...

Bạn đừng chậm trễ một giờ. Hãy đi ra

ngay sạp báo kéo hết TUỔI NGỌC số lên 1. TUỔI NGỌC mà hết, đời sẽ buồn tênh vì không có kỷ niệm.

CHẠP PHÓ DUYÊN ANH

Cũng ngày 18-7, ngày phát hành, TUỔI NGỌC số lên 1, bạn nên bớt chút thì giờ viếng thăm quán chụp phỏ của Duyên Anh ở lầu 1 Crystal Palace (vô hai lối Nguyễn trung Trục hay Công Lý) bên cạnh tiệm bán băng nhạc, mỹ phẩm của Nguyễn Long, thần tượng của nhi đồng và mả rí sen. Chạp phỏ Duyên Anh bán đủ thứ thượng vàng hạ cám. Đặc biệt nhất là khoản bán truyện có chữ ký của các nhà văn danh tiếng nhất. Nhà nước chủ trương người cần có đất, thợ viết có báo. Duyên Anh ra báo phải lo làm báo đầu tắt mặt tối; nên Thăng Vũ giao tiệm chạp phỏ cho Thăng Côn. Bạn đã đọc Thăng Vũ, nên biết qua Thăng Côn xem nó bán hàng có gỏi như nó đá bóng ngày xưa không.

Một món quà văn nghệ biểu bạn nào viếng tiệm chạp phỏ Duyên Anh trong ngày mở tiệm 18-7. Nhờ các bạn một tí dầy nhé ! Trước mua vui sau làm việc nghĩa. Văn nghệ mãi không khá được, phải lo thực hiện câu «phi thương bất phú».

Trình bà con làng nước hay ;

Lốc cốc cốc..

Lốc cốc cốc..

Lốc cốc cốc..

HỒ LÝ

NOC ĐOC

Chủ nhiệm Ma Bùn Chủ bút Ma Cỏ Giám đốc chính trị Ma Cạo

VỖ MỘNG CÓ « BẦU »

Có một đêm, Sóc Voi chợt thấy mình lạc vào một vùng rừng núi âm u. Trên trời trăng sáng vàng vạc, nhưng dưới này cây cối cành lá xum xuê, nên ánh trăng chỉ là lơ thơ to liêu buồn vắng...

Còn đang suy nghĩ xem chỗ này là nơi nào, mình đang còn lang thang ở dưới trần gian tục tũn, hay là đã phiêu diêu miền tiên cảnh xa vời, bỗng nghe có tiếng chân bước huỳnh huỳnh, tiếng nói lao xao mỗi lúc một gần, Voi vấp vào một gốc cây to, coi xem ai đó, người hay tiên? Thì thấy một ông sánh vai một bà đi tới gần chỗ núp. Ông thì mặt tròn tròn, tóc hớt cao cao, com lê cả vạt đình huỳnh, tuổi trạc ngũ tuần nhưng xem ra vẫn còn nhiều chất hào hoa phong nhã. Còn bà cái mặt vuông vuông, búi tóc củ hành, tuổi ngoài bốn chịch, mặc bộ đồ bà ba đen, dáng dấp hùng dũng như một đấng tu mi nam tử. Sóc voi thấy mặt mũi cả hai người có vẻ quen quen, dường như đã được nhìn nhiều lần trên mặt báo, nhưng chưa kịp nghĩ ra là ai?

Đến đứng vào chỗ Sóc voi núp, bà «bà ba đen» chợt dùng lại, nói với giọng chua the the.

—Thôi anh ngoại ơi! chỗ này kín đáo vắng vẻ, chúng ta «mặt dằm» được rồi đấy!

Ông «com lê cả vạt» mỉm cười, đáp lại rất lịch sự.

—Ô kê! Anh thì lúc nào cũng sẵn sàng «mặt dằm» mí em bất cứ ở đâu, không cần áp-pê-ri-típ, ý quên không cần điều kiện tiên quyết tiên quyết gì ráo trọi! Em hồng nhó sao?

—Nhớ! Nhưng tại gia-phả nhà anh có nói cấm không cho chơi với dân Da đỏ, em đâu có dám...

—Ồ! Cái gì chứ gia phả thì để quá, họp hội đồng gia tộc lại sửa mấy hồi. Mà hình như em đâu có phải là dân Da đỏ, anh có nghe em nói em cũng là Da Vàng như anh phải hôn?

—Anh tin em thật sao?

—Tin chứ sao lại không tin! Ấy cũng chỉ vì tin em mà hôm rồi anh bị vấp và một phen với bọn «nói láo ăn tiền» Họ cứ nhất định bảo em là Da Đỏ, cái thế nào họ cũng không nghe. Tức quá, anh phải hét lên «Dân Da Đỏ trời sinh ra khác với những người làm «ban de soleil» cho nó đỏ da thắm thít». Bấy giờ họ mới chịu nín, nhưng có lẽ họ vẫn còn âm ức. Để hôm nào, anh phải dẫn em tới gặp họ, cho họ thấy tận mắt mới được.

Ừa, anh cho em gặp họ đi. Em sẽ u-minh-xác với họ em đâu phải là dân da đỏ. Họ mà chưa chịu tin em sẽ cời phăng áo cho họ nhìn tận mắt da thịt của em. (miệng bà ta nói, tay bà làm liền) Đây nè! Anh thấy hôn? Em ở trong rừng lâu năm nước da tái mét à, làm sao đỏ được? Ấy là em đã được sang Ba Lê ăn thịt bò bít tết mấy tháng rồi mà vẫn còn xanh lè như vậy đây!

Ông com-lê như bắt đầu có hứng, cũng bắt chước cời áo vét tông, nói bốt cả vạt ra, rồi nói tiếp:

—Thôi chuyện đó xong rồi. Bi giờ em hãy thành thật trả lời anh câu hỏi này nhé: em có muốn... «bầu» với anh không đây?

Bà bà ba đen ra cái điều không nhèo:

«Bầu» thì ai lại không ham. Nhưng mà... em chả... em chả!

Ông cả vạt xịch lại gần tí nữa:

—Sao lại... em chả?

Bà bà ba đen nghiêm nét mặt hỏi:

—Thế «bầu» rồi, để ra nó là con anh hay con em?

—Thì nó giống anh nó là con anh giống em là nó con em, ô kê?

—Rồi ai làm chứng cho chuyện đó?

—Để ợt, Đàng nhà giai anh có người, đàng nhà gái em cũng có người, Nếu em chưa đủ tin thì chúng mình mời thêm mấy ông hàng xóm đến cho nó đủ nhĩ mục quan chiêm.

—Ý thời cha nội, chuyện để dài của người ta mời đồng người đến, mắc cỡ thấy mồ!

—Vậy em muốn sao, cứ nói ra đi để anh liệu.

—Em muốn là con em cơ!

—Trời đất! Bộ em muốn anh tuyệt tự há? Em chơi như vậy đâu có công bằng?

—Ừa nhầy, thôi chuyện đó tính sau, Bi giờ em chỉ lo về làm dâu nhà anh rồi lỡ ông già bà già anh giận, đánh đập em bắt nhốt em, rồi làm sao?

—Hay là thế này cho nó chắc: anh cho em mang kèn súng lục theo phòng thân, được hôn? lâu nay em xài súng quen rồi, xa nó em nhớ em tương tư chết mất.

—Ý trời ơi! cái đó thì không được rồi! lỡ em nỡ con diên em phơ bừa bãi chết cả nhà anh sao? không được đâu, em

phải gọi về quê em ngoài nó, hay là gọi ông hàng xóm, cùng lắm thì em chôn ở chỗ này nè, rồi anh sẽ thừa với ông già bà

già em «dia» chân tay không, cho ông bà khỏi sợ!

Bà bà ba đen ngấm nghĩ lát rồi gật đầu.

—Ừa! Cùng được. Em sẽ chôn ở chỗ này. Chừng nào anh hay ai đánh em, em sẽ chạy vô đây, móc lên bắn lại cho mà coi.

Ông cả vạt lại xịch tới thêm chút nữa, nắm lấy tay bà: Quân tử nhất ngôn mà! Em cứ yên chí lớn đi, thôi bây giờ chúng mình «bầu» được chưa?

Bà ta lại ngừng nguầy gạt tay ra:

—Khoan đã! Còn cái «du» này nữa: ông già bà già em bảo phải cho ông bà về ở chung 1 nhà mí bên anh, rồi hai đứa mình mí được có «bầu».

—Ồi thôi thôi! Cái đó là

nhứt định hồng có được rồi! Ông già bà già anh hồng có chịu đâu. Bên em nghe nói dữ lắm, về ở chung rồi lục đục tối ngày, ai mà chịu cho nổi.

—A! Nếu anh không chịu thì thôi, anh đi đường anh, tôi đường tôi, tình nghĩa đôi ta có thể thôi.

Vừa nói xong là bà bà ba đen vung vẳng quay lưng lại, bước đi thoăn thoắt...

Ông cả vạt tàn ngắn tiếc rẻ, nửa muốn chạy theo, nửa muốn không... Vừa lúc đó, Sóc Voi nín không nổi, bật lên tiếng ho. Ông cả vạt thấy động, chạy lại coi, phát giác ra Sóc Voi, ông nổi giận quát lên:

—A! Cái tên này hôn, rình nghe truyện... đường mặt của người ta hả!

(Xem tiếp trang 5)

Gái hàng

COI CHỪNG

Sau khi «ngâm tòm» hơn một năm, Hội đã chung quyết xong toàn bộ dự luật quy chế báo chí, và đã gửi sang hành pháp để Tổng Thống ban hành.

Một khi ban hành, dự luật đó sẽ như thế nào? Sau đây, xin đăng lại một bài «Bia Miệng» của HB ra ngày 16-7 để bà con đọc chơi.

MAY QUÁ

Trong dự luật báo chí đã do Quốc hội chung quyết và sắp được ban hành điều 6 quy định các điều kiện để có thể làm chủ nhiệm chủ bút và quản lý báo phải là những người «không có hành vi, nhằm mục đích tuyên truyền hay thực hiện chủ nghĩa CS».

Điều 25 lại ghi rằng «Báo chí có quyền phê bình chỉ trích chính sách kế hoạch của chánh quyền miễn là không nhằm mục đích tuyên truyền cho CS hay Trung lập thân CS».

Điều 30 là một điều nguy hiểm nhất đối với báo chí: «Không được dùng báo chí để phổ biến các tin tức tài liệu và luận điệu nhằm đề cao chủ nghĩa chủ trương hay hành động của CS hoặc trung lập Cộng sản».

Điều 48 quy định rằng nếu vi phạm điều 30 kể trên «sẽ bị phạt tù từ một năm tới năm năm và phạt vạ từ 300.000đ. tới một triệu năm trăm ngàn». các điều 49 và 50 còn quy định ngoài các hình phạt trên, tờ báo có thể bị đình bản có thời hạn hoặc vĩnh viễn, và số báo «phạm pháp» bị tịch thu hoặc tiêu hủy tít cả.

Trong cuộc họp báo tại bộ Ngoại giao sáng ngày 12-7 vừa qua, trước câu hỏi: «Chấp nhận cho MTGPMN tham gia bầu cử có phải là mặc nhiên vi phạm điều 4 hiến pháp không?» Ngoại trưởng Thành đã trả lời: «MTGPMN luôn luôn không nói họ là CS, ở Ba Lê, họ đã đề nhiều thời giờ để phân bua không phải là Cộng sản». Sau đó, Ngoại trưởng lại nói: «chấp nhận cho MTGP tham gia bầu cử khác với chấp nhận cho Cộng sản tham gia bầu cử».

Ngoại trưởng Thành đã rõ rệt muốn nói rằng MTGPMN khác với Cộng sản, không phải là Cộng sản. Ngoại trưởng Thành cũng nói là «MTGPMN không phải là C.S».

Vậy, khi báo chí tường thuật luận điệu trên của Ngoại trưởng trong cuộc họp báo có phải là «dùng báo chí để phổ biến các tin tức, tài liệu và luận điệu» có lợi cho chủ trương của Cộng sản không?

Nếu phải, thì tất cả các báo đã tường thuật cuộc họp báo của ngoại trưởng Thành ngày 12-7, kể cả Việt Tấn Xã đều bị tịch thu, bị đóng cửa, và ký giả tường thuật bị đi tù và mỗi người nạp một triệu rưỡi tiền vạ.

Cũng may mà Ngoại trưởng đã họp báo trước khi dự luật báo chí ban hành nên không

có báo nào bị đóng cửa, không có ai bị tù và bị phạt tiền.

Nhà báo xứ này phải nhớ kỹ. Sau khi luật báo chí ban hành, hãy thấy Ngoại trưởng Thành họp báo như vậy, thì chỉ kéo nhau tới nghe thôi, chớ có tường thuật kéo mà chết.

CHÂN VOI ĐÁ CHÂN VOI

Tại Thượng Nghị Viện có một liên danh được rất nhiều người biết tới ngay từ hồi bầu cử, đó là liên danh Bạch Tượng mà số phiếu đặc cử trời sứt như đàn đà kinh nguyệt không đều.

Vào Thượng Viện rồi, Liên Danh này cũng được dự luận chú ý rất nhiều. Vì có mười người trong liên danh thì mỗi người một tính, mười phen vện mười. Ông Quản tượng Trần văn Lãm giữ kỷ lục về khoản khen hành pháp dù chánh phủ làm gì, cũng phải khen được một chút mới yên. Chồng Công chứng Mỹ: khen, nhưng Cộng theo Mỹ cũng khen. Trong khi ấy ông nghị Chức cũng là dân Bạch Tượng lại đối lập kinh niên. Vô địch chữ hành pháp và nhiều khi chữ thật độc. Ông nghị Thành của Bạch Tượng lại «ôm cầm thuyền khác» từ trên một năm nay, sang tát ghe cho cụ Thủ Hương (chăng hiểu tắt ra hay tắt vào!) và gây sóng nổi ở TV một đạo về chuyên đặc nhiệm. Người cệp duy nhất cưới chung voi với mình ông là bà Nghị Trăng sáng vườn chè. Bà này trông xa hãy còn nhan sắc lắm. Bà vốn giàu tình thân xã hội và nặng tình đoàn thể nên thời đệ nhất CH, bà hoạt động cho Phụ nữ Liên đới của Bà Cố. Bấy giờ bà hoạt động tích cực cho Hội phụ nữ của Tổng thống Phu Nhân.

Thiết tưởng, kể ra bằng ấy khuynh hướng trong Liên Danh Bạch Tượng cũng đã tạm đủ.

Nhưng chưa hết chuyện voi.

Trong số báo HB phát hành ngày 16-7 Ông Nghị Chức đã phạng Ông Ngoại Thành một phát đau điếng. Cả ông Chức lẫn ông Thành cũng thuộc liên danh Bạch Tượng. Nhưng khi ký gì á hỏi cầm trường về câu tuyên bố của ông T hành rằng Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam không phải là C.S, Ông nghị Chức đã chê ông Thành «kém hiểu biết về chính trị và các vấn đề Quốc gia».

Đề cập đến câu nói của ông Thành «Cộng sản là CS người đi theo CS không phải là CS» ông Chức nói: «Nếu nói CS là CS người đi theo CS không phải là CS thì cũng như nói rằng người cầm súng đi theo kẻ cướp để ăn cướp không phải là kẻ cướp và cũng theo biện chứng ấy chúng ta có quyền nghĩ rằng: Ngoại trưởng Trần chánh Thành đi theo quốc gia nhưng ông không phải là người quốc gia».

Ồ hô! ai tai! cũng là chân voi cả! Sao nở đá nhau đau thế. Voi què là cái chắc.

NGOẠI - TRƯỞNG THÀNH, M.T.G.P, CỘNG SẢN VÀ KIM CHÍCH CON ONG

- NHỮNG KẸ CHẾT VÌ CỘNG SẢN CÒN ĐỢI GÌ KHÔNG ĐỢI MỒ DÂY HỎI THĂM NGOẠI TRƯỞNG THÀNH.

Sau khi Tổng thống nêu sáng kiến mới vào ngày 11-7 vừa qua, sáng hôm sau, 12-7 Ngoại trưởng Trần Chánh Thành đã mở một cuộc họp báo tại Bộ Ngoại giao để giải thích t êm, Trong dịp này, Ngoại đã tuyên bố nhiều câu «động trời» lắm. Các báo đều đã tường thuật đầy đủ nội dung cuộc họp báo của Bộ Ngoại nhiều sự thật rất là «rưng rợn» nhưng sau đó, theo bản tin của Bộ ngoại giao ngày 12-7-69 do ông Lưu Đán Đu gửi tới các báo, thì nhiều màn gay cần trong cuộc họp báo đã được «Tòa soạn ngoại giao tự ý đục bỏ đi, cứ coi như Bộ đã nhìn thấy cái hổ của mình, Con Ong không thêm khai ra nữa.

Sau đây, chỉ xin nhận xét về những gì do NT Thành đã nói và đã cho Bộ NG chính thức ghi lại để phổ biến mà thôi. Như thế cụ ngoại sẽ hết đường cái chính là báo chí «xuyên tạc». Trong cuộc họp báo kéo dài, Ngoại trưởng nói rất nhiều Sau đây Con Ong chỉ nhận

xét về một số lời tuyên bố của Ngoại trưởng mà thôi. Các nhà hiền triết dạy rằng: «chẳng cần phải đớp hết cả trái trứng mới biết là nó thối». Tuần tự cứ mỗi một con số là một câu hỏi của ký giả một câu đáp của Ngoại trưởng và một phát chích của Con Ong.

H. Thưa Ông Tổng Trưởng, trong cuộc tuyên cử sẽ bầu những cơ quan gì và có đúng với Hiến Pháp VNCH không?

Đ.—Chánh phủ VNCH sẵn sàng thảo luận với phía bên kia về vấn đề bầu cử, Sau khi phe đối phương chịu thảo luận và cho biết ý kiến của họ, chúng ta sẽ nói rõ ý kiến của chúng ta về bầu cử.

CHÍCH.—Trước kia, sau hội nghị Honolulu năm ngoái, đã nhiều lần Ngoại Trưởng giải thích về chủ trương «mỗi người dân một lá phiếu» rằng sẽ chỉ có bầu cử xã ấp mà thôi. Vậy cần đểch gì phải «sẵn sàng thảo luận với phía bên kia về vấn đề bầu cử»

2

H.—Thưa ông Tổng trưởng, chấp thuận cho MTGPMN tham gia bầu cử có phải là mặc nhiên vi phạm Điều 4 Hiến pháp? Có phải tu chính Hiến pháp không?

Đ.—MTGPMN luôn luôn không nói họ là Cộng-Sản. Ở Ba-Lê, họ đã đề nhiều thời giờ để phân vua không phải là Cộng-Sản.

CHÍCH.—MTGPMN vốn là CS, nó phải tôn công của nhiều lần đề chối rằng nó không phải là CS. Nay Ngoại trưởng tin lời nó nói đúng. Thay mặt cho nó Con Ong xin cảm ơn Ngoại trưởng,

3

H.—Bộ Ngoại giao có ra

VỖ MỘNG (Tiếp theo trang 4)

Đương cơn tức, ông bèn đá sức voi một phát giữa mông Sức voi đau điếng, toát mồ hôi, tỉnh dậy, thì ra bà xã vừa vỗ vào mông dôm dốp mà gọi: — Ê, cái ông này, sáng bạch ra rồi còn ngủ, chưa chịu đi làm?

Thế là xong! Phỉ ní giấc mộng... có... bầu!

một Thông Cáo gọi MTGP MN là công cụ của Cộng Sản Bắc Việt, sao bây giờ Chánh phủ lại chấp thuận cho MT GPMN tham gia tuyên cử? Đ.—Chấp nhận cho MT GP tham gia bầu cử khác với chấp nhận Cộng sản tham

gia bầu cử.

CHÍCH.—Như vậy Ngoại trưởng muốn nói MTGPMN không phải là CS. Ông nghị Chức đã chích hộ Con Ong vụ này như sau: «Khi biện hộ rằng MTGPMN không phải là CS.

Bốc thơm không bốc thổi Bó đũa nào nói dối

Có phước

Một nguồn tin từ tòa án cho biết Ngoại trưởng Trần Chánh Thành đã đệ đơn xin bãi nại vụ án Tự do,

Đầu tháng 12 năm ngoái nghị sĩ Trương tiến Đạt gửi l văn thư tới Tổng thống yêu cầu bãi nhiệm Ngoại trưởng Thành cho rằng ông Thành trước đây là đảng viên Cộng Sản. Báo Tự Do đăng lại thư này. Sự thật trước đây N.T. Thành chỉ làm chánh án cho Việt Minh, rồi về làm Bộ Trưởng cho Tổng

Thống Ngô đình Diệm và bây giờ làm Tổng Trưởng Ngoại giao chứ không có làm đảng viên Cộng sản bao giờ hết.

Thế là Cụ Ngoại Thành đi kiện nghị sĩ Đạt và báo Tự Do Ông Đạt là Nghị sĩ bất khả xâm phạm, ông chửi bới ai cũng được, nhưng với mấy thằng nhà báo cái chỗ đểch nào cũng phạm được hết, nên ông Đạt đưa ra tòa cho miễn nghị còn ông Tự Do thì được 4 tháng tù ở và 100.000đ. bạc vạ.

Bây giờ ông Đạt hối lỗi nhờ khối Xã hội Dân chủ của ông Nghị Sung gửi thư «xin» ông Thành nên ông Thành đã bãi nại.

Ngoại trưởng Trần Chánh Thành đã làm được l cử chỉ đẹp. Đàng nào thì tòa dưới cũng rửa hận cho ông rồi, bãi nại là phải, bắt ông Tuyên Tự Do đi tù có ích gì. Lỡ ông ta vào tù dạy về «nghệ thuật làm văn» cho các tù nhân đều trở thành nhà văn chữ vung xích chó thì bỏ mẹ

Phương ngôn có câu: «Vô phước thì đáo tụng đình». Bọn nhà báo vốn là những kẻ vô phước sẵn rồi, nên có bị «đáo tụng đình» cũng chỉ vô phước đến vậy thôi. Nhưng những người có phước như Ngoại Trưởng Thành nên giữ gìn phước đức; chẳng nên «đáo tụng đi nh» làm chi cho thêm mệt-

TÔI THAM NHỮNG

(tiếp theo trang 7)

gương mà thương thân mình, làm chi phải nguy trang cho khổ. Thiên hạ «ăn» như điện, bạc tỷ trở lên có làm sao đâu.

Con vẫn học trường pháp vợ vẫn đánh tứ sắc và ngoại tình, chồng thì hai ba vợ bẻ

Kỹ thuật «bắt áp phe» của tôi, nhờ giao thiệp rộng, đã trở nên vô cùng tiến bộ. Tôi lại vừa đoạt một huy chương thanh liêm và gương mẫu. Cái huy chương này đủ để dán miệng, những kẻ xấu thói «Trâu buộc ghét trâu ăn» Muốn tố cáo tôi.

Có tiền mua tiền cũng được, Tôi dần dần lột xác. Từ một cô bé đen đủi, nhiều mặc cảm, vụng về quê kệch, tôi trở thành một người đàn bà lịch lãm, Tôi từ bỏ vị trí «chìm» của mình để nhảy vào một môi trường mới. Bằng mọi cách, nơi nào có ông bà lớn xuất hiện là có tôi xoe bên cạnh. Có thể mới để bắt áp phe chứ, Những tấm hình buổi tiếp tân nào tôi cũng giữ và dán album đang hoàng. Khi vui miệng tôi có thể khoe bà bộ trưởng A là bạn tôi, ông Tổng Trưởng B thân với tôi lắm v.v.. Hình ảnh sờ sờ ra đó, ai mà không tin. (mất mát gì, có ai đánh thuế, bỏ tù những thằng nói phét đầu). Nhưng, nếu tiền vào như nước thì ông xã tôi, lại bỏ đi biệt biệt Tôi muốn «chạy» cho ông về quân khu ông cũng không thêm.

Các con tôi học hành thật lười, cứ đội sỏ mái. Gia đình nhà chồng thấy tôi giàu nởi, một mặt xin giúp đỡ, một mặt đặt điều nói xấu là tôi ngoại tình, tôi đi với Mỹ tôi sẵn lấy Đạt Hàn v.v..

Cứ điều bịa đặt này thì không thể tha thứ được vì mặc dù tôi có làm áp phe để kiếm tiền tôi cũng chưa hề bán rẻ danh dự của gia đình (ấy cũng may)

Trong thời gian 2 năm, tôi đã tậu được l biệt thự khang trang một xe hơi lộng lẫy và một khoản Compte ở ngân hàng khoảng chừng 2 triệu. Thấy đã tạm đủ và chợt nhận ra hạnh phúc gia đình đã chấp cánh bay theo cái nghèo túng trước kia tôi cố kìm hãm lòng tham dừng lại

Tôi bỏ lên đơn vị tìm chồng tôi. Chồng tôi tránh mặt Trở về săn sóc con cái, con cái thờ ơ. Tôi buồn và khi ngồi buồn sinh tật. Tôi lần lần tự hỏi tại sao người đàn ông khi cô đơn có quyền lấy hai ba vợ bé mà đàn bà lại không?

Vì vậy tôi trang điểm thật đẹp để đến địa điểm họp bạn của nhóm người «no cơm ấm cật, rậm rật khắp nơi». Ngay khi ấy chồng tôi về, ánh quắc mắt, không nói, không rằng rút súng một tiếng nổ chát chúa, làm tôi hôn mê...

Người cây có đất
Người viết có báo

DUYÊN ANH RA BÁO

tuổi ngọc

Tuần báo của yêu thương

Phát hành thứ sáu 18-7-1969

- * CHIẾC TÀU ĐƯA NGƯỜI LỚN VỀ QUÊ HƯƠNG KỶ NIỆM
- * CHIẾC XE CHỞ TUỔI TRẺ LÊN ĐƯỜNG VỚI HÀNH LÝ YÊU THƯƠNG
- * CÁI NÔI RU TUỔI THƠ HỒN NHIÊN.

TUỔI NGỌC TUẦN BÁO DUY NHẤT CỦA NỮ SINH VIỆT NAM

TUẦN BÁO CỦA LỬA TUỔI THÍCH Ô MAI

Cả kẻ dê nông

CHIẾN TRANH SÁP CHẤM DỨT RỒI

Khi bàn tới việc tranh giành thiên hạ, Lưu Bị đã nói với Bàn Thổng:

— Hiện nay, ta có một kẻ thù, trái hẳn với ta như nước với lửa. Đó là Tào Tháo. Tháo gay gắt, ta khoan hồng. Tháo tàn bạo, ta nhân ái. Tháo gian dối xảo quyệt, ta phải trung hậu, thật thà... Điem nào, ta cũng phải trái lại với Tháo thì sự nghiệp mới thành. Chứ nếu tham lợi nhỏ để mất tín nghĩa với thiên hạ thì ta không nở làm...

Tôi chắc rằng, thế nào cũng có một kẻ mưu sĩ dưới trướng, đem những lời "Tam quốc" này ra nói với người đứng đầu cả nước. Với tuyên ngôn sáu diêm vừa ban ra, đã làm cho nhiều người, trong đó có cả tôi, lo cho đất nước này, không chừng sẽ mất về tay Cộng Sản.

Đã từ lâu, người ta biết rằng, Cộng Sản không bao giờ có thể chiến thắng bằng quân sự. Không phải chỉ ở riêng đất nước Giao Chỉ. Là Cộng Sản chỉ muốn đánh nhau dang dai, cù cưa, để cho đất nước như lâm vào cảnh chiến tranh thường trực, rồi khi xã hội đã xáo trộn đến cùng cực, thì giải quyết bằng một cuộc hội đàm. Trên cái bàn hội nghị ấy, Cộng Sản bắt đầu làm công việc "lấn đất", không bao giờ thoả mãn ngay một sự đòi hỏi, và cũng như việc đánh nhau bằng quân sự, cuộc hội đàm càng lâu. Cộng Sản càng được dịp để cho mọi người bị cuốn theo chiều gió. Hội nghị Ba Lê, kéo dài cả một năm nay mà đã bàn cãi được cái... mẹ gì đâu!

Tôi rất lo khi nghĩ tới, với cái thế chính trị này, mà miền Nam mạo hiểm xông vào một cuộc bầu cử. Nếu được tổ chức bầu cử theo lối của ông Tây, thì may ra mới thắng. Nghĩa là phải được quá nửa tổng số phiếu, mới được kể như là đắc cử. Nếu tất cả đều không được một nửa tổng số cử tri bầu cho, thì phải bầu lại. Lúc bầu lần thứ hai này chỉ còn có hai liên danh đứng đầu, như vậy, cái thắng của chúng ta mới cảm chắc trong tay.

Một người bạn tôi đã than phiền:

— Ở miền Nam này, những người muốn nhảy lên ngôi vào ghế lãnh tụ, thật đếm không xuể, mang xe mà chở, mang dấu mà đóng cũng không thể nào hết được. Cứ để cho ứng cử tự do, thì đường phố sẽ loạn màu vì bích chương và quảng cáo. Trong lúc đó, những thằng Cộng sản, đã được "giáo dục" rất kỹ trong vấn đề suy tôn lãnh tụ. Nhất định là chúng nó sẽ chỉ đưa ra một liên danh.

Trong lúc chúng ta phải chia phiếu cho cả hàng trăm, hàng ngàn liên danh, chúng nó chỉ có một liên danh để sẵn sàng hốt phiếu. Chỉ cần nhìn vào cái sự việc đó cũng biết là chúng ta... thua rồi.

Những mục về sau mà người đứng đầu cả nước đọc lên, càng khiến người ta thêm bàng hoàng ngao ngán. Phải cam đoan công nhận, kết quả bầu cử, không được trả thù và có ý nghĩ kỳ thị. Chúng ta đã được một bài học của hiệp định Genève. Tờ hiệp định, chính tay cộng sản đặt bút lên ký, mà rồi Cộng sản có tôn trọng đâu? Tuy rằng bề ngoài, cuộc cạnh tranh này mang danh là cuộc chiến tranh giải phóng — nhưng thực chất là một cuộc xâm lược, có tổ chức và có dự định từ lâu. Thiếu gì cách nói, khi Cộng sản muốn biểu diễn một màn phân bội? Chỉ cần vài ba cuộc đảo chính thay chính lý giả tạo, từ vụ phản đối ông ruộng áp, một ông tình trưởng, rồi cứ lan ông mãi ra, chẳng mấy hồi mà tới lúc bắt tin "hiệm cả" chính quyền trung ương. Tôi không

phải là một kẻ bi quan, nhưng việc nhìn thẳng vào thực tế, cái đó mới là chuyện cần thiết trong lúc này.

Kẻ thù và ngay cả bạn của chúng ta, hay dùng những đòn lắt léo, kiếm bầy ngày cũng không có được một chút síu thật thà. Cộng Sản cần có mặt của người bạn nước Cờ Hoa của chúng ta ở lại đây. Để còn có thể rêu rao với thiên hạ, là cuộc chiến tranh này là cuộc chiến tranh giải phóng, chống Mỹ xâm lược. Người bạn của chúng ta là nước Cờ Hoa, cũng cần sự có mặt của Cộng Sản ở đất nước này. Để có cơ mang quân sang

đất nước này, với chính nghĩa là người lãnh đạo của thế giới tự do chống CS giúp các dân tộc nhược tiểu. Rồi cả hai như nuôi nhau, không bao giờ muốn cho nhau chết hẳn. Vì bên nọ mà chết, thì bên kia mất chính nghĩa ngay. Cả hai kẻ, một bên dùng nước, một bên dùng lửa, lửa đốt cháy hết những gì chúng ta mới công xây dựng, rồi nước lại giúp thêm oai cho lửa, dâng lên ngập lụt xã hội Giao Chỉ, làm cho xã hội này, càng ngày càng đi vào một con đường u tối triền miên.

Tôi đã đặt tên cho Cộng Sản là lửa, còn người bạn nước Cờ Hoa kia là nước. Cả 2 thứ đều chỉ mang lại tai họa. Thầy Tử San đã nói: "Lửa thì rùng và để cháy, nên người ta biết là sắp chết cháy, nên để lánh xa, còn nước thì mát mẽ, êm dịu, nên người ta không biết vì vậy mà chết đuối nhiều." Người dân vùng thôn quê chúng ta, lúc nào cũng như đứng trong biển lửa. Sự chết cháy như đe dọa thường xuyên. Lửa từ mọi nơi, ào ào kéo đến, mới đầu chỉ là một đốm sáng rồi sau, dần lan rộng. Còn dân thành thị thì chết đuối, trong cơn ngập lụt dâng lên dần dần, vùng vẫy đến một hồi rồi buông xuôi đôi tay, trôi đi theo con bao lốc đỏ la xanh, đỏ. Khi nước ngập đến chân, đến bụng, con người thành thị thấy mất mẽ, khoan khoái lắm. Nhưng khi nước dâng lên ngập đầu, con người mới thấy ngộp thở, há miệng ra kêu thì nước ào vào miệng, có nghĩ thương thân thì cũng quá muộn rồi.

Việc tuyên bố về sáu diêm của người đứng đầu cả nước, đã như một canh bạc, đánh tới lá bài cuối cùng. Bao nhiêu tiền mang ra đặt hết. Nếu ăn thì quơ hết tiền của làng mang về. Nếu mà thua thì cháy túi. Nhưng có ai nghĩ tới việc, lá bài vừa lật ra, chưa kịp reo lên một tiếng vui mừng, cái đũa thua bài, đã dơ hai bàn tay lông lá ra, và lấy tiền rồi ù té chạy. Có đuổi kịp nó, cũng chưa chắc đã lấy lại đủ số tiền. Nếu mà chân yếu, tay mềm, thì chỉ còn đành đưa mắt ngó

theo, kêu lính, một lúc mỗi mồm rồi thì... hòa cả làng. Không chừng còn bị mắc mưu vào tay kẻ lưu manh, vừa ăn cướp, vừa la làng. Mà thái độ vừa ăn cướp, vừa la làng là một hành động không lạ của kẻ thù Cộng Sản chúng ta.

Chung quanh tôi, ngày hôm nay, lúc tôi đang ngồi viết những giòng này, thì lũ bạn bè giàu tiền, rừng mờ của gia đình tôi, đang ngồi ngoài phòng khách bàn tính việc bán nhà, bán cửa, thâu góp tiền nông để làm một đường... du lịch ngoại quốc.

Cái gì đã làm cho mọi người chán nản Ông ngoại trước. Thành đã tuyên bố rất nhiều câu vô trách nhiệm. Trong dịp này, ông cũng đã nói một câu rất đáng nên khuyến cáo. Ông đã lập luận rằng, Cộng sản là Cộng sản, những người đi theo là những người đi theo, không phải là Cộng Sản. Ông cho hay là VNCH không chấp nhận cho Cộng sản tham gia cuộc bầu cử do Tổng thống đề nghị trong thông điệp sáu diêm vừa qua, nhưng Mặt Trận Giải Phóng thì được. Đối với

những người bị giam giữ hiện nay vì tội Cộng sản, họ bị bắt vì họ đã hoạt động cho đối phương trong khi đối phương cầm súng đánh mình. Khi súng đã bỏ xuống và đã ký kết, họ không còn nguy hiểm nữa...

Chúng tôi không hiểu được một câu nào. Một điều khó hiểu nữa, là việc giải thích với quốc dân đồng bào cả nước đâu phải là công việc của Bộ ngoại giao, mà công việc của Bộ Thông Tin. Ông Ngoại giao đã lạm quyền, hay là vì ông muốn tỏ ra rằng, một thời rất xa xưa, ông cũng đã làm Bộ trưởng Thông tin?... Mà những lời giải thích của ông, càng mang nẫu ký lại càng nát.

Những người lính, cầm súng chiến đấu gần hai chục năm nay, nghĩ sao về câu nói của ông: Mặt trận giải Phóng miền Nam, chỉ là những kẻ theo Cộng Sản, mà không phải là Cộng Sản. Ông ngoại trưởng Thành đã làm một phát tuyên truyền cho kẻ thù của chúng ta. Con sư tử của nền ngoại giao Giao Chỉ, hôm nay chỉ là một con sư tử được nặn bằng đất thó. Chỉ cần một vài trận mưa nữa là rã rời hoa lá, đất lại trở về đất, Câu đó, ông nói cho người Mèo nghe thì được, còn với dân Giao Chỉ chúng tôi, đó là một câu nói rất... nặng mùi.

Theo ý tôi, việc giải thích có hiệu nghiệm nhất bây giờ, là đặt nặng vấn đề nhân đạo. Ngàn đời, Cộng sản cũng không thể mang chủ nghĩa xã hội vào miền Nam. Chúng ta tạm chấp nhận việc hòa bình trong một thời gian, để kiến thiết miền Nam, sửa chữa lại cái xã hội đang xáo trộn và thối nát vì chiến tranh. Lo cho đời sống dân chúng với đầy đủ tiện nghi thiết yếu, làm việc và ăn uống vừa đủ, rồi sẽ tính chuyện sau. Những lời giải thích ấy mới là những lời thích đáng. Đừng có loay hoay như một thằng bé con cầm trong tay một thanh bảo kiếm. Càng múa may bao nhiêu, càng sây sát mình bấy bấy nhiêu.

Hãy nhận lỗi ở những lời tuyên bố về đường lối không duy nhất. Đặt hết cả vào hai chữ "quyền biến". Cũng như Bàn Thổng đã nói với Lưu Bị:

— Xưa nay, những lúc loạn ly, việc dụng binh tranh cường, không phải chỉ có một đạo. Nếu cứ câu nệ lễ thường, thì một bước cũng không tiến được. Vậy nay hãy cứ tạm quyền biến mà làm...

tôi tham nhũng

Đây là tiếng nói của một phú nhân thật sự. Nàng đang phục vụ tại cơ quan nọ. Bất bình quá bèn phốt ra một áng văn chương sống sượng gửi đăng Con Ong thủ thời vận. Hy vọng nàng sẽ đi xa hơn trên con đường văn chương nham nhở.

C.O.

«Ngồi lê đôi mách» Vốn là một «đức-tính-quý-báu» của liềm bà, Ấy vậy mà tôi thấy vẫn chưa đủ, còn cố trau dồi, thêm cái tật đáng yêu «cà kê đề ngông» của những bậc chính khách chòm chân thất cơ lỡ vận, đối rách kinh niên, Nhờ đã đạt tới tuyệt đỉnh, mà hôm nay tôi mới đem tôi ra hải tị đề quý vị độc giả Con Ong có dịp thưởng thức tài nghệ của một nữ ký giả «thứ thiệt» như tôi — một nữ ký giả tài tử, bắt đầu đi xông vắn được ông chủ tiệm chi tiêu nhuần bút đăng hoàng, (Thế là tôi đi vào nghề viết lách lem nhem bằng cửa chính cần thận đó nhé, không là mồm non, mồm già chi hết ả) Mấy khi quý vị được thấy hoặc nghe một «vị» liềm bà (tại tôi là liềm bà mà) kê khai vanh vách thủ đoạn và tật xấu của mình phải thế không ả?

Tại tôi chỉ lo sơn son thếp vàng hiện tại, dĩ vãng tương lai của mình. Nghe mà phát sốt rét cứ y như những bà mệnh phụ «nhảy bàn độc» nhờ

một thời cơ thuận tiện, quên bồng đi mất những ngày làm than đối rách.

Tôi sinh ra đời dưới một ngôi sao sáng nên được cha mẹ cho ăn học hết bậc đại học (mặc dù thật chật vật, thật khó khăn).

và tôi hung hăng vào đời với mảnh bằng có triệu sơn của một viện đại học. Chắc cái bản mặt tôi khó thương nên nạp đơn 9, 10 chỗ mới được 1 chỗ kêu đi làm với đồng lương chỉ số chết đói. Ở đâu người ta chỉ cần những người con gái sạch nước cần để đãi và diêm đũa, Tôi thì phải cái den đui, lại làm ra vẻ «đoan trang» nên nói nào lương cao, ít việc cũng chề không thèm nhận.

Dù sao, ngoài 20 tuổi, ôm một hoài bão to lớn, tôi đã ngồi vào 1 chỗ thật «ngọt» vì người ta đồn thế. Ôi thời là sung sướng, ôi thời là kiêu hãnh và ôi thời là no bụng nếu (chứ nếu to bằng con bò)... nếu tôi đừng có lý tưởng hóa cái cuộc đời này. Mới nhận việc chừng hai tháng — tôi đã đánh hơi thấy những nơi có mặt bị ruồi bâu và bèn làm một tờ trình những điều mắt thấy tai nghe lên thượng cấp, Ô hô, ai tai! liền sau đó một mớ thư nặc danh bay như bướm bướm lên trung ương và một cuộc điều tra được bắt đầu với những

bạ thì mới cho nó là bậy bạ thôi, Bởi lẽ đó là một ngôn ngữ của những người chơi cờ tướng.

Theo tinh thần của cờ tướng thì người ta có quyền chiếu dút dít.

Về phương diện chiếu tướng, người ta có quyền chiếu cả bốn mặt: chính diện, tả diện, hữu diện, và luôn xuống phía đề chiếu, tức là chiếu dút dít.

Tuy nhiên, các danh kỳ đều cho rằng, chiếu dút dít là một cử chỉ vô cùng khiếm nhã, làm mất cả sự thanh tao của cờ tướng. Nó chứng tỏ rằng, cái kẻ cầm quân cờ luôn xuống dưới đi người ta mà chiếu ấy, chỉ là cái đồ tiểu nhân, vô liêm bất sĩ.

Hóa cho nên từ xưa tới nay không có một ai chiếu dút dít hết. Nhất tót độ hà bán xa chi lực.

Sau khi đã cùng nhau thỏa thuận các điều kiện kể trên, cả hai bên bắt tay vào cuộc đả kỳ. Bà chị Kim Thuê đã một mình đấu mí li hai đệ nhất cao thủ vô lâm hiện nay là Hà Thượng Nhân tiên sinh và ký giả Lô Răng.

Mọi thoạt đầu, ký giả Lô Răng, nội lực hầy còn sung mãn, nên chỉ cho ngựa nhay phom phom qua sông. Nhưng bà chị Kim Thuê cũng tỏ ra đáo đẽ lắm. Bà đã vén phừa con tượng lên đề nghênh tiếp, do đó, ngựa của Lô Răng húc trúng ngay vào dít tượng, đành phải rút về căn cứ an toàn.

Hà Thượng Nhân tiên sinh sau khi nghiên cứu chiến lược chiến thuật của đối phương, liền bàn tính mí li Lô Răng rằng:

— Cái lối hênh tượng ấy có thể chống đỡ được cả mấy mặt và rất kín đáo. Ta phải dùng súng cà-nông mới công phá được. Vậy thì mình phải vô pháo đầu, và tìm cách diệt bớt một con tượng dít. Vì cứ hơi một tí, nó lại giờ cái bàn tọa ra đỡ, sức nào mà ỳnh nôi. Thiệt là không khác gì:

« Ừnh em như ỳnh bị bông.

« Anh ỳnh nà bên nọ, nó phông bên kia.

Thế rồi, sau một hồi kèn bú dích nôi lên, Hà Thượng Nhân và Lô Răng huy động xa mã sang bên kia trận địa.

Lô Răng đã khéo lừa để cho con tốt nhập vô cung khiến cho bà Kim Thuê bị nhột ỏi là nhột. Trong khi đó thì pháo đầu của Hà Thượng Nhân cũng rút sang tới tấp.

Tuy nhiên, một sự bất ngờ đã xảy ra. Tượng rỗng phen này chủ nhân Tín Đức Thư sẽ thua đến dít, không ngờ cục diện lại thay đổi một cách chớp nhoáng. Số là hai anh chàng này đã không phòng ngừa cái miếng vô Hấp tinh đại pháp. Bao nhiêu nội lực ở trong người cứ chảy ra cuộn cuộn, có muốn cố hãm phanh lại cũng không kịp.

Hà Thượng Nhân phải kêu inh lên:

— Thôi bỏ mẹ rồi! Chúng ta bị Hấp tinh đại pháp, hút gần hết nội lực rồi. Phải mau mau rút ra ngay không có thì chết đầu nước.

Bà Kim Thuê thấy thế bèn cười lên một phát mà răng.

— Đã chịu thua chưa? Có mỗi một miếng vô «chuột ngoáy lọ mỡ» mà li định đầu hoài, đầu miết chống đỡ sao nôi miếng đòn «cà vú lấp miệng em».

— Còn lâu mới thua. Nếu cứ dâng thẳng mà đấu, đừng có giờ trò yêu ma: hấp tinh đại pháp ra. Thôi, xóa đi bày lại ván khác.

Muốn biết ai thắng ai bại, xin xem hồi sau sẽ rõ.

ông Thanh Tra hồ sơ đã từng có vết «tham nhũng» Nhờ cứng cựa, nhờ tuổi trẻ tay còn sạch tôi vẫn phây phây đề nhìn thiên hạ xoay như chong chóng.

Nhưng sau vụ đó, tôi rút được một kinh nghiệm nhỏ nhoi thứ nhất: đừng đụng tới tham nhũng, muốn yên thân phải nhắm mắt lại, nhét gòn vào lỗ tai và gang miêng mình ra. Với «Chữ thuyết» đó tôi ngồi yên thân được 2 năm, mặc cho thiên hạ «múa gậy vườn hoang». Song thật là bất hạnh, sau hai năm đó, gia đình tôi bắt đầu túng thiếu vì hóa giá nhảy như ngựa vía, ông, xã lại phải «tòng chính». Túng thì phải tính, tôi bắt đầu xét lại. Chủ nghĩa xét lại lúc này thật hợp tình hợp lý, hợp với lòng người và lòng trời. Thay vì quan sát đề biết, tôi quan sát chung quanh để rút kinh nghiệm, đề đặt nền móng cho một kế hoạch làm tiền qui mô. Chung quanh tôi thì ôi thôi, cơ man nào là trường hợp.

Từ tham nhũng tí tình lấy bữa ăn sáng, ly cà phê tới tham nhũng cỡ «mini» vài trăm ngàn trở xuống. Và tôi chợt ngạc nhiên thấy cuộc sống dễ dãi, xa hoa của một vài đồng nghiệp lên như điều gặp gió. Từ khi cùng vào làm đối rách, quần áo có trần sì một bộ, đạp chiếc xe «mô lét» cũ run lên từng vòng xích, ngoảnh đi ngoảnh lại vị này đã xây nhà lầu, vị kia đã tậu xe hơi còn thêm tạt ngừiêu com đen, com trắng.

Tôi khâm phục quá (Cái Tôi sao mà Chóng thay đổi lập trường quá vậy) và ngáp nghé bắt chước. Tuy nhiên, ông xã nhà tôi lại thật là «quần từ tàu». Thấy tôi bần về chiến thuật làm tiền, tác phong tham nhũng, ông đã không góp ý đề đã Thông tư tưởng và rút kinh nghiệm lại còn đe nếu tôi mà «lộn xộn» ông đi biệt kích luôn. Thật là khó xử, làm đàn bà, ai lại không thích nhà lầu, xe hơi, kẻ hầu người hạ,

một buổi chợ mua hàng chực màu áo, nuôi con toàn bằng sữa guigoz với nước suối sài nhân Kim Cương như hàng mỹ ý và thay xe hơi như thay... Soutien. Vậy mà tôi cam phận thân tôi mọi cả mấy năm trời nay làm việc không công cho thiên hạ (công chức là nô bộc của nhân dân mà) áo không dám may quá 2 chiếc, giày không dám sắm quá hai đôi. Có vị nào hỏi thăm địa chỉ để biểu xén thì dấy lên như địa phải với (cứ làm như nếu ta không thanh liêm thì cả nước này chết vì tham nhũng).

Nghĩ lại mà thấy tức. Chung quanh tôi ai cũng tiến vượt bực, từ bà con cán bộ lương 3500đ nuôi gia đình 1 mẹ góa 4 con ăn học đăng hoàng, đến một cô thư ký lương 5, 6 ngàn mà áo đủ màu, giày đủ kiểu.

Chỉ mình tôi cõ hủ với mô lý thuyết hành chánh căn bản xa vời thực tế của giáo sư Đô và tôi bắt đầu đặt kế hoạch.

Chỗ của tôi vốn nổi tiếng là «thơm» là «ngọt» (chả thế mà tôi sứt bị đá dít mấy lần) tại sao lại để cho người ta khai thác? Và tự nhiên tôi thấy tôi bắt đầu một công cuộc cải tạo tư tưởng và hành động cấp tốc.

Việc đầu tiên là tôi không phung phí chữ ký như trước nữa. Một cái thẻ muốn được kiểm nhận một nghiệp vụ muốn được thanh toán: phải đợi ít nhất là cả tuần lễ. Khi nào đương sự trực tiếp tìm gặp tôi bèn đi một đường «chọc» (y như đồng nghiệp tôi vậy) là cả ông lớn bác cái này sai nguyên tắc, cái kia thiếu hồ sơ vắn vắn và vắn vắn. Sau đó tôi bèn khể lẻo xin quá giang một quãng đường và sau khi... biết nhà rồi đương sự cứ việc trực tiếp tới điều đình công việc nhanh như đi bằng phi cơ phần lực những vụ này tương đối quyền lợi phần tiền chỉ có chuyện biểu xén chút đỉnh và tôi không cảm thấy lương tâm cắn rứt chút nào hết. (Cái đó mới nguy vì quen mũi thấy mũi ăn mãi thì... chết)

Sau một thời gian tập sự tham nhũng để bắt những «áp phe» nhỏ nhỏ tôi chú ý tới những vụ lớn tôi phải công lưng nịnh hót cấp trên. mách kẻ này tố kẻ kia để được chút ân sủng đặc biệt.

Ngày xưa tôi khinh bỉ loại người này bao nhiêu ngày nay tôi kính phục họ bấy nhiêu vì phải mặt mo làm can đảm lắm, kiên nhẫn lắm, bần tiện lắm, tôi mới có thể thử một lần trót lọt và mới được cả p trên đề mắt tới công lao hãn mã tố người vắn mặt của tôi. Ôi thôi, ở vắn phông ông lớn ra, cái mặt tôi càng càng chắc chắn mà phát ghét.

Tôi bèn ba hoa chích chèo dọa dẫm là sắp có ông này bị dời đi Cà mầu, sắp có ông kia huyện chức v.v. và v.v, lại còn ra cái điều gì tai tới mặt «ông X bị tố là tham nhũng có hồ sơ trên Giám sát viện tôi biết».

Thế là thiên hạ xôn xao bàn tán, ai cũng giạt mình (vì ai cũng có tật), chỉ riêng tôi là cười thầm một mình.

Được xếp lớn tin cần (vì nhờ tài bộ đỡ của tôi) tôi dèn liềm lạc với các tư nhân liên hệ tới post của tôi đề khi dọa dẫm, khi phách lối, khi năn nỉ xin xỏ nhân danh «bí thư» của xếp, nhân danh «tay mặt của xếp, Sứ siu mới tháng tôi cũng» bắt địa từ 50,000 đồng tới 100,000 đ mặt khác tôi tung tiền đi làm thân với công an, mặt v.v, Đố ai mà dám đụng tới tôi, đố ai mà dám tố cáo tôi.

Thời kỳ vàng son bắt đầu, tôi quãng cái xe vè lò cà khò. Tập lái xe hơi và đặt mua một chiếc xe Datsun mới toanh. Tuy nhiên, khi đi làm tôi vẫn ngay trang đề khời đồ bề. Tôi vẫn là tôi trong những ngày thiếu hụt với chiếc áo dài sờn gấu và đôi giày vệt gót. Tôi thấy tôi trong

(Xem tiếp trang 5)

CỬU SỪNG

đấu trí

Trận đánh này coi mỗi ác liệt ra rít. Cả hai phe: bà Trần Thị Kim Thuê, chủ nhân Tín Đức thư xã và nhật báo Tiền Tuyến đều nêu cao ngọn cờ chính nghĩa. Bên nào cũng có chính nghĩa của bên nó.

Bà Thuê thì rêu rao rằng, cái nhà là nhà của tui từ khworm mười niên, ăn lúa ăn mạ đã nhiều rồi, bị giờ đã đến lúc tui cần phải lấy lại để cho người khác mượn với một giá cao hơn.

Nữ chủ nhân có cái lợi điềm là triết đề khai thác miếng vô «cà vú lấp miệng em» một mặt thì mồm loa mép giải phân vua mí li quần hùng và liệt Tiền Tuyến vào loại vô biên ý thế hiệp... cô, dẫu rằng ngày nay bà đã già rồi không còn là cô như cái thuở thanh xuân nữa, và mặt khác thì dùng sánh đường Cái Bang để làm cái diễn đàn bênh vực cho mục phiêu tranh đấu của mình.

Về phần nhật báo Tiền Tuyến dĩ nhiên là cũng có chính nghĩa, Cái chính nghĩa của một nước tiểu quốc, khô rách áo ẩm, suốt đời ca bài ABC. Nếu bà Kim Thuê biết cách khai thác miếng vô «cà vú lấp miệng em» thì các bút hữu của báo Tiền Tuyến cũng không hẹm gì đề giờ miếng đòn «chuột ngoáy lọ mỡ» ra để chống đỡ, dù họ biết trước rằng, sự chống đỡ này chỉ có thể kéo dài tới giới hạn nào đó mà thôi. Khi mà nội lực đã bị hút hết thì lúc đó chỉ còn nước xin qui hai gối chống hai tay rồi bó giáo lại hàng.

ĐẾT ĐỒN LÊN ỪNH VÁN CỜ NGƯỜI

Cha Huê Bình và một vài anh cha căng chú kiết khác thấy hai bên thoi nhau một cách gay cần bèn cũng xia vô ăn có. Nhưng cha Huê Bình và những người đó khôn học máu. Chỉ thỉnh thoảng đứng ngoài nhằm lúc nữ chủ nhân Tín Đức thư xã hờ cơ mới nhảy vô ỳnh ngằm một phát rồi rút lui êm ru bà rú.

Thôi khi lại sức mới tái chiến

Cũng do vậy mà chiến cuộc giữa đôi bên cho tới giờ phút này vẫn ở trong vòng bất phân thắng bại.

Thế rồi báo Tiền bèn đề nghị một giải pháp đấu trí thay vì cứ thoi nhau mãi

Xin thưa đó là một vụ ỳnh cờ người vậy.

Cái gì chứ cái vụ «Chàng mí thiếp đêm khuya chần chọc, đét đồn lên ỳnh ván cờ người» thì bà Kim Thuê ô kê ngay tút sứt.

Và một vài nguyên tắc đã được nêu ra:

Nếu báo Tiền mà thua thì phải tức tốc khẩn gỏi quả mướp đi nơi khác, và ngược lại nếu bà Kim Thuê thua thì sẽ phải để cho báo Tiền được ở lại đến tết Ma Rốc

— Đã gọi là ỳnh cờ người thì trước tiên phải cầm ngoại thủy, không cho phép bất cứ một anh nào nhóm nom, dù là cha Huê Bình hay là thầy Chánh Đạo. Trong lúc hai bên đang ỳnh cờ người mà có người người khác nhóm vô thì cõe ỳnh làm sao được?

— Thư nữa là cái sự cầm chiếu «dút dít».

Thưa quý vị thân mến của tuần báo Con Ong nham nhờ.

Bản thân cái «chiếu dút dít» không có gì là tục tịu, bậy bạ hết. Chỉ «kẻ nào tư tưởng đến những điều bậy